1. kapitola: Významný pokrok v poznání

Předcházející část: Úvod

***

Moc versus síla

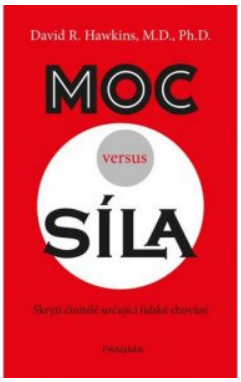

Přesměrovat a objednat knihu…

Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.
Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námi vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.
Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“.
Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.
Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017

***

Vývoj této práce, která začala v roce 1965, posílily úspěchy v řadě vědeckých oborů – ale málo z nich mělo zvláštní význam. Klinický výzkum fyziologie nervového systému a holistický přístup k fungování lidského organismu vedl v sedmdesátých letech ke vzniku nové vědy – kineziologie. Mezitím byly v technologické oblasti navrženy počítače schopné provádět miliony výpočtů za pouhé milisekundy. Vznikly tak nové nástroje umělé inteligence. Tento náhlý přístup k neuvěřitelnému množství dat posílil revoluční pohled na přírodní jev: teorii chaosu. Současně v teoretických vědách kvantová mechanika pozvedla teoretickou fyziku na vyspělejší úroveň a za pomoci matematické syntézy vznikla nelineární dynamika, a to byl jeden z nejpokročilejších objevů moderní vědy, jehož dlouhodobý význam teprve doceníme.

Kineziologie poprvé ukázala úzký vztah mezi myslí a tělem, odhalila, že mysl „myslí“ tělem samotným. Otevřela tak cestu výzkumu vědomí a ukázala, jak jemné mechanismy stojí za procesem vzniku nemoci.

Vyspělé počítače dovolující zobrazovat rozsáhlé množství údajů pomocí grafiky odhalily netušené systémy v tom, co newtonovská fyzika ignorovala jako nerozluštitelná nebo nedůležitá data (chaos). Teoretici v různých oborech byli najednou schopni spojit a pochopit data, která byla považována za nespojitá nebo nelineární – měla rozplizlý či chaotický charakter, a proto nebyla popsatelná pomocí teorie pravděpodobnosti a konvenční matematiky.

Analýza těchto „nesourodých“ dat odhalila za zdánlivě náhodnými přírodními jevy skryté energetické soustavy neboli atraktory (které postulovala pokročilá matematika nelineárních rovnic). Počítačová grafika jasně znázornila schémata těchto atraktorových polí. Implicitní potenciál pro analýzu údajně nepředvídatelných systémů v takových zdánlivě neslučitelných oblastech, jako jsou mechanika kapalin, biologie člověka a astronomie s kosmologií, se zdá být neomezený. (Obecně veřejnost o oboru nelineární dynamiky mnoho neví, snad jen to, že se na trhu občas objeví některé zajímavé nové vzory počítačové grafiky vytvořené pomocí „fraktálové“ geometrie.)

Před těmito objevy se lineární věda postupně oddělila od základu samotného života, protože všechny životní procesy jsou ve skutečnosti nelineární. Tato izolace byla také charakteristická pro medicínu, která, jakmile se vynořily úžasné objevy kineziologie, nové informace ignorovala, protože nenacházela žádný kontext, žádné paradigma reality, pomocí nichž by je mohla zařadit a pochopit. Medicína zapomněla, že je *uměním* a že věda je pouhým nástrojem umění.

V medicíně si tradicionalisté vždy udržovali od psychiatrie odstup, protože se svým přístupem k nesmírnosti života se zdála být méně „vědou“ – tedy z newtonovského hlediska. V akademické psychiatrii došlo od padesátých let 20. století k velkým vědeckým objevům především v psychofarmakologii, přesto však svým charakterem zůstává nejvíce nelineární oblastí medicíny, protože zkoumá taková témata, jako je intuice a rozhodování a celý fenomén života jako *proces.* Ačkoli v akademické psychiatrické literatuře o takových věcech, jako jsou láska, smysl, hodnota nebo vůle, najdete jen zmínku, psychiatrie jako disciplína se alespoň pokouší o poněkud širší pohled na člověka než jiné tradiční lékařské obory

Bez ohledu na druh vědeckého odvětví, ať už filozofie, politologie, nebo teologie, všechny cesty zkoumání vedou ke společnému cíli: porozumět uspořádání samotného vědomí. Ale veškerý velký pokrok v lidském poznání, o němž jsme pojednávali výše – dokonce i v kineziologii a nelineární dynamice se zastavil u této poslední velké překážky lidského poznávání: zkoumání podstaty samotného vědomí. Je pravda, že někteří výjimeční myslitelé překročili hranice i parametry svých oborů a začali si klást otázky o vztahu mezi vesmírem, vědou a vědomím z hlediska zkušenosti vlastní mysli. Postupně budeme pojednávat o jejich teoriích a jejich vlivu na pokrok lidského chápání.

Teze současné práce vycházejí ze spojení těchto několika vědeckých

disciplín a metodologie, která je průzračně jednoduchá a velmi cenná. Zjistili jsme, že vědomí lze skutečně zkoumat. Přestože dosud nejsou k dispozici žádné cestovní mapy, výzkum tohoto tématu vytvořil své vlastní koncepce potřebné k pochopení objevů, k nimž dospěl.

Vzhledem k tomu, že ve vesmíru je všechno spojeno se vším, nepřekvapuje, že jeden z prvořadých cílů této studie – sestavení mapy energetických polí vědomí – bude ve vzájemném vztahu se všemi ostatními směry zkoumání, bude jimi potvrzován a spojí rozmanité lidské zkušenosti a jejich projevy ve vše- obsahující paradigma. Takový vhled může obejít umělou dichotomii mezi subjektem a objektem a překonat omezený názor, který vytváří iluzi duality. Subjektivní a objektivní jsou ve skutečnosti jedno a totéž, jak lze demonstrovat i bez použití nelineárních rovnic nebo počítačové grafiky.

Chápeme-li subjektivní a objektivní jako jedno a totéž, jsme schopni překročit omezení pojmu času, který je a priori hlavní brzdou pochopení podstaty života, zvláště jeho vyjádření jakožto lidské zkušenosti. Jestliže jsou subjektivní a objektivní opravdu jedno a totéž, pak můžeme najít odpovědi na všechny otázky pouhým pohledem do nitra člověka samého. Na základě jednoduchého zaznamenávání pozorování lze spatřit, jak se vynořuje velký obraz, obraz bez omezení vzhledem k dalšímu zkoumání.

Každý z nás vlastní počítač mnohem vyspělejší než ten nej- důmyslnější a nejpokrokovější dostupný přístroj umělé inteligence, počítač dostupný v kteroukoli chvíli – lidskou mysl. Základní funkcí jakéhokoli měřícího zařízení je dát signál o detekci i nepatrné změny měřené hodnoty. V pokusech, které budou popsány v této knize, poskytuje reakce těla takový signál o změně podmínek. Jak se ukázalo, tělo je schopno v nepatrných rozmezích rozpoznat, co je pro život příznivé, od toho, co mu škodí.

To nás nijak nepřekvapí. Koneckonců, živé věci reagují pozitivně na to, co životu prospívá, a negativně na to, co mu neprospívá. To je základní mechanismus přežití. Ve všech živých formách je skryta schopnost poznat změnu a reagovat ve smyslu nápravy – stromy jsou ve vyšších nadmořských výškách menší, protože kyslík je v atmosféře vzácnější. Lidská protoplazma je mnohem citlivější než protoplazma stromů.

Metodologie vycházející ze studia nelineární dynamiky, kterou jsme použili v této práci k vytvoření mapy polí lidského vědomí, je známa jako *výzkum atraktorů.* Zabývá se identifikací rozsahu silových energetických polí s použitím *analýzy kritického bodu.* (Analýza

kritického bodu je technika odvozená ze skutečnosti, že v každém velmi složitém systému je určitý kritický bod, v němž minimální vstupní veličina vyvolá maximální změnu. Například hnací soukolí větrného mlýna lze zastavit lehkým dotykem správně umístěného kyvadla, a pokud přesně víte, kam položit prst, je možné zastavit obrovskou lokomotivu.)

Nelineární dynamika umožňuje tyto významné modely rozpoznat jako souhrn souvislostí, i když jsou zahaleny nesourodostmi nebo datovou nesrozumitelností. Objevuje smysl v tom, co se odmítá jako nevýznamné, a používá zcela odlišný přístup a naprosto jiné metody řešení problémů ve srovnání s těmi obecně známými.

Běžně se předpokládá, že při řešení problémů je nutné začít od známého (otázky nebo podmínek) a postupovat k neznámému (odpovědi) v časové posloupnosti při dodržování logického postupu krok za krokem. Nelineární dynamika postupuje opačným směrem – od neznámého (nedeterministické čili nepodmíněné otázky) ke známému (k odpovědi)! Pracuje s odlišným pohledem na příčinnost. K problému přistupuje jako k jednomu z možných postupů než jako k logické sekvenci (jako při řešení diferenciálních rovnic). Ale než se pokusíme definovat otázky naší studie, prozkoumejme něco z již /.míněného materiálu podrobněji.

Atraktory

Atraktor je název pro identifikovatelnou soustavu, který vyplyne ze zdánlivě nesmyslného množství dat. Ve všem existuje souvislost, i v tom, co se jeví jako nesouvisející. V přírodě to poprvé demonstroval Edward Lorenz. Lorenz studoval počítačem vytvořenou grafiku odvozenou od modelů počasí v průběhu dlouhých časových období a definoval atraktorový vzor, který je dnes známý jako „Lorenzův motýl“ (viz obr. 1).

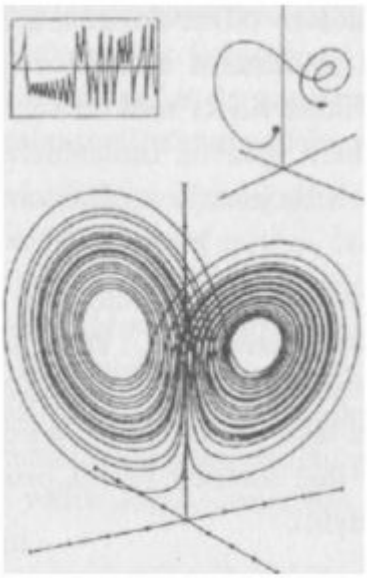

Obr. 1: Lorenzův motýl

Ale pro náš výzkum je důležitější objev toho, že některé matice (systémy) jsou velmi silné a jiné velmi slabé. Existuje kritický bod, který odlišuje tyto dvě různé skupiny – jde o obdobný jev, který je důsledkem silných a slabých energetických vazeb vypočtené chemické vazby (reakce).

Atraktor je jakákoli množina, ke které je jiné těleso přitahováno, či se v ní trvale pohybuje. V případě planety obíhající Slunce je atraktorem kružnice nebo elipsa.

Dominantní pole

Dominantní pole je vysoce energetická soustava ovlivňující soustavy energeticky slabší.

To lze přirovnat k působení slabého magnetického pole v mnohem silnějším poli obrovského elektromagnetu. Fenomenologický vesmír je výrazem interakce nekonečných atraktorových soustav měnících se sil. Nekonečné složitosti života jsou odrazem nekonečných odrazů, nárůstů a poklesů těchto polí, zvýšením jejich harmonických funkcí a dalšími interakcemi.

Analýza kritického bodu

Tradiční newtonovská koncepce kauzality (viz následující strana) vylučovala všechna nepodmíněná (nedeterministická) data, protože takové informace nezapadají do jejího paradigmatu. S objevy Einsteina, Heisenberga, Bella, Bohra a dalších velkých novátorů se však model našeho vesmíru rychle rozšířil. Pokročilá teoretická fyzika demonstruje,

že všechno ve vesmíru spolu úzce souvisí.

Klasický newtonovský čtyřrozměrný vesmír je často popisován jako obrovský hodinový stroj se třemi prostorovými dimenzemi, uskutečňující lineární procesy v čase. Jestliže se podíváme na jednodušší hodinový stroj, všimneme si, že některá soukolí se pohybují pomalu a namáhavě, zatímco jiná, jemně vyvážená, se otáčejí rychle podle taktu kyvadlového mechanismu. Zatlačení na jedno z velkých kol nemusí mít na chod mechanismu žádný vliv, avšak i slabý dotek na kyvadélko zastaví celý stroj. Tomu se říká „kritický bod“, kdy nejmenší síla vyvolá největší účinek.

Kauzalita

V pozorovatelném světě se běžně předpokládá, že kauzalita funguje tímto způsobem:

A ⇒ B ⇒ C

Tomu se říká deterministická lineární posloupnost – jako když do sebe postupně narážejí kulečníkové koule. Předpokládaný účinek je takový, že A způsobí B, a to způsobí C.

Ale náš vlastní výzkum ukazuje, že kauzalita funguje zcela jinak

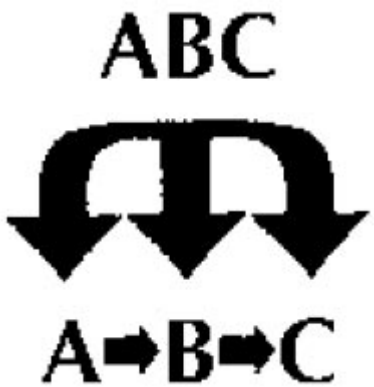

Z tohoto nákresu vidíme, že příčina (ABC), která je nepozorovatelná, vede k posloupnosti A → B → C, což je pozorovatelný jev v měřitelném trojrozměrném světě. Typický problém tohoto světa tkví ve snaze zabývat se jevy na pozorovatelné úrovni A → B → C. Ale naším úkolem je najít skrytou atraktorovou soustavu, kde z ABC vznikne A → B → C.

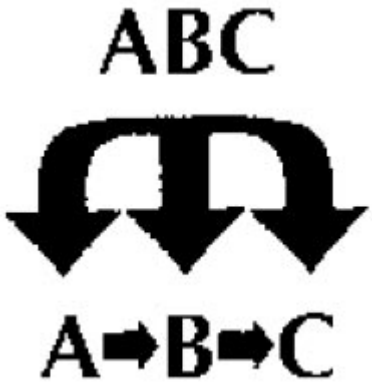

– Atraktorová soustava

– Vstupní hodnota

– Pozorovatelná událost

V tomto jednoduchém nákresu operandy přesahují jak pozorovatelné, tak nepozorovatelné. Mohli bychom je nakreslit jako duhu klenoucí se nad determinujícími a nedeterminujícími oblastmi. (Existence operandů může být odvozena otázkou: „Co zahrnuje možné i nemožné, známé i neznámé?“ – tedy co je maticí všech možností?)

Tento popis fungování vesmíru je v souladu s teoriemi fyzika Davida Bohma, který popsal holografický vesmír, v němž působí jak explicitní („odhalený“) řád, tak i implicitní („zahalený“) řád. Je nutné poznamenat, že tento vědecký názor odpovídá názoru na realitu, jakou měli v průběhu historie osvícení učenci, kteří přesáhli hranice vědomí a dosáhli stavu čistého prozření. Bohm postuluje zdroj, který je mimo explicitní i implicitní oblast. Je to velmi podobné stavu čistého vědomí, který popisovali oni dávní učenci.

Nástup superpočítačů umělé inteligence umožnil použití teorie nelineární dynamiky při studiu funkce mozku prostřednictvím techniky *neurofyziologického modelování.* Funkce paměti se studuje pomocí neurálních modelů, mezi které je zařazován i síť atraktorů. Závěry současného výzkumu ukazují, že nervová síť mozku působí jako atraktory, takže se systém nechová náhodným způsobem, i když jednotlivé neurony se chovat náhodně mohou.

Neuronové modely vědomí odhalují skupinu nervových sítí zvaných *systémy zábran omezujících uspokojení.* V těchto systémech síť neuronových jednotek působí v ohraničených sériích, a tak vytváří atraktorové soustavy, tedy něco, čím se zabývá psychopatologie. Tento druh modelování reakcí souvisí s fyziologií a odpovídá výsledkům našeho kineziologického testování svalů, které demonstrují spojení mezi myslí a tělem.

Klinická studie popsaná na následujících stránkách ustanovila pojem

odvozený z teorie chaosu, „fázový prostor“ zahrnující celý rozsah vývoje lidského vědomí. V tomto rozsahu byly určeny početné atraktorové soustavy, značné narůstající síly. Tyto soustavy představují energetická pole, která jsou spíš vlastnostmi vědomí samého než vlastnostmi konkrétního jedince. Dokazuje to jejich výskyt ve velkých populacích za dlouhá časová období, a to nezávisle na testujících či testovaných.

Vývoj vědomí a vývoj lidské společnosti mohou být zobrazeny v matematických vztazích nelineární dynamiky. Naše Indie se sama zabývala ohraničenou řadou parametrů vědomí, kterou jsme kalibrovali od 1 do 1000. Čísla představují dekadický logaritmus velikosti energie jednotlivých polí. Veškeré pole či prostorová fáze vědomí samého jsou bez omezení, pokračují donekonečna. Rozsah 1 až 600 představuje doménu velké většiny lidské zkušenosti, je základní oblastí této studie. Budou také popsány úrovně od 600 do 1000, což je mimo oblast běžného vývoje, kam patří osvícení, mudrcové a jedinci dosahující nejvyšších duchovních stavů.

V souhrnné teorii pole se sekvenční (postupné) soustavy ztotožňují se vzrůstající sílou atraktorových polí, v nichž se občas vyskytují lokální odchylky, ale celkově působí konzistentně. Podivné atraktory mohou mít buď vysokou, nebo nízkou energii a kritický bod v našich datech se objevil kolem hodnoty 200, pod níž lze sílu atraktorů označit jako slabou nebo negativní, nad ním jako silnou či pozitivní. Jakmile jsme dosáhli kalibrace 600, byly atraktory výjimečně mocné.

Důležitým prvkem teorie chaosu, který je užitečný pro pochopení této evoluce vědomí, je zákon *citlivosti k počátečním podmínkám.* Vztahuje se k faktu, že extrémně malá změna může v průběhu času způsobit velkou změnu. Lze to přirovnat k lodi, která se odchyluje od své trasy o jeden stupeň a nakonec se kvůli této nepřesnosti odchýlí od původní trasy o stovky kilometrů. Tento jev, o němž budeme pojednávat podrobně později, je základním mechanismem veškeré evoluce a je rovněž důležitou součástí tvůrčího procesu.

Z historického pohledu můžeme vidět, jak se člověk odedávna snažil dát smysl obrovské složitosti a časté nepředvídatelnosti lidského chování. Bylo vytvořeno množství systémů, aby se to, co je nepochopitelné, stalo pochopitelným. „Vyrobit smysl“ obvykle znamenalo vymezit pojmy, které jsou lineární – logické a racionální. Ale takový proces, a tedy zkušenost života samého, je organický – to znamená nelineární. A to je zdrojem nevyhnutelné lidské intelektuální frustrace.

V této studii se však reakce ukázaly být nezávislé na osobní víře nebo na intelektuální úrovni testovaných subjektů. Objevily se soustavy energetických polí, které byly výrazy vědomí samého bez ohledu na intelektuální identitu. V obvyklém žargonu levý mozek/pravý mozek bychom mohli říct, že testované subjekty reagovaly na atraktorové pole komplexně bez ohledu na individuální odchylku logiky své levé mozkové hemisféry, rozumu nebo sekvenčního myšlenkového systému. Výsledky studie ukázaly, že lidské chování utvářejí velmi mocné soustavy.

Vytušili jsme nesmírnou doménu nekonečného potenciálu vědomí samotného, kde velice silné atraktorové pole formuje veškeré lidské chování podle toho, co je přirozené pro „lidství“. V tomto obrovském atraktorovém poli se sekvenční pole postupně řadí od menší energie a moci. Tato pole střídavě dominují chování, tak jak jsou definované soustavy konzistentní, a odpovídají tak různým kulturám a dobám v průběhu lidské historie. Vzájemné působení těchto variací v rámci atraktorových polí vytváří historii lidské civilizace. (Jiná studie, kterou zde nezveřejňujeme, ukázala, že živočišná a rostlinná říše jsou rovněž ovládány atraktorovými poli s obdobnou stupnicí síly.)

Naše studie se shoduje s hypotézou „morfologických polí“ Ruperta Sheldrakea, stejně jako s holografickým modelem mozek-mysl Karla Pribrama. (Všimněte si, že v holografickém vesmíru úspěch každého jedince přispívá k úspěchu a blahu všech.) Naše studie je také v souladu se závěry nositele Nobelovy ceny sira Johna Ecclese, které říkají, že mozek funguje jako přijímač energie soustav sídlících v samotné mysli, a které existují jako vědomí vyjádřené ve formě myšlenky. Je to malicherné I vržení ega, když tvrdí, že „myšlení jsem JÁ“. Na druhé straně génius většinou připisuje zdroj tvůrčích skoků vědomí této základně veškerého vědomí – která se obvykle nazývá božství.

Následující část: 2. kapitola: Historie a metodologie